

[Kr. Kristensen.]

at afværge de Vanskeligheder, som en Krise indenfor Landbruget vilde afstedkomme baade for Landbruget selv og for hele vor Økonomi. Der blev imidlertid talt for døve Øren den Gang. Vi fik Statsministerens Udtalelse om, at der jo nok var Krise ude i Verden, og det kunde ogsaa ske, at den kom hertil, men der var da i hvert Fald ingen Grund til at træffe Foranstaltninger, inden den kom. Og man fik nærmest Indtryk af — det blev endogsaa udtalt fra den Side —, at man mente, at naar der blev talt om Krise, saa var det egentlig noget, de slemme Venstremænd havde fundet paa for at genere Regeringen. Ja, saadan tog man paa det den Gang, og det vidner jo ikke om, at man har haft noget stærkt Syn for, hvad det var, der var i Optræk, og hvilke Forhold vi kunde komme til at staa i. Og jeg tør ogsaa dristigt sige, at selv om der hen paa Vinteren dog i nogen Maade blev lidt mere aabent Øje for, hvad der kunde ske, saa var det ikke ret meget, man fik. Regeringen stillede henimod Samlingens Slutning 10 Mill. Kr. til Raadighed til Kommunerne, og endvidere gik man med til Gennemførelsen af Venstres Akkordlovsforslag. Det var ikke saa store Ting, at det i Virkeligheden betød, at man havde erkendt Vanskelighederne og Nødvendigheden af at træffe Foranstaltninger derimod, i Særdeleshed da det Akkordlovsforslag, som Venstre havde fremsat, i meget væsentlig Grad blev forringet under Regeringspartiernes Førerskab. Og Statsministerens Udtalelse ved Tillægsbevillingslovsforslagets tredie Behandling tydede heller ikke paa, at man egentlig mente, der var nogen Grund til at betegne Tilstanden som værende af kriseagtig Karakter, denne Udtalelse, som er nævnt adskillige Gange, om, at det var nok muligt, at der var visse Folk, der fik temmelig lidt for deres Flæsk og Smør, men det var dog noget, der var sket for Skræddere og Skomagere ogsaa, de havde ogsaa faaet for lidt for deres Arbejde, uden at man havde truffet særlige Foranstaltninger i saa Henseende. Det var ikke en Udtalelse, der vidnede om stor Forstaaelse af Situationens Alvor. Jeg kunde være tilbøjelig til at sige, at det syntes at være en Haan overfor Landbruget, men jeg tør næsten ikke bruge dette Udtryk, for det lyder jo ikke godt i det ærede Medlem Hr. Hans Nielsens Øren, og han er jo en elskværdig Mand, som jeg meget nødig vil fortørne. Statsministerens Udtalelser vidner ikke om stor Forstaaelse af Situationens Alvor. Men selv om jeg kunde bruge denne Betegnelse, at det var

en Haan overfor Landbruget, skal jeg ikke bebrejde Ministeren det. Jeg ved udmærket godt, at Landbrugere ikke er særlig vel anskrevet indenfor det socialdemokratiske Hovedkvarter, i Særdeleshed da ikke, hvis de kan henregnes til den saakaldte storagrariske Del. Nu ved jeg ikke, hvor langt den rækker ned i Rækken. Jeg kunde for Resten godt have Interesse af at faa at vide, om det er Størrelsen af Ejendommen der gør det, eller det er det, om vedkommende Indehaver stemmer socialdemokratisk eller ikke, der er afgørende for, hvor Grænsen mellem Storagrarer og almindelige Agrarer ligger. Det kunde jeg, som sagt, godt lide at faa oplyst, for det kunde være rart at vide, om man skal henregnes til Storagrarerne eller kan blive i de menige Agrarers Rækker. Nu vil jeg sige med Hensyn til denne Udtalelse af Statsministeren, at selvfølgelig er det i høj Grad beklageligt baade for Skræddere og Skomagere, naar de faar for lidt for deres Arbejde, ligesom det er beklageligt for enhver anden. Det kan jeg udmærket godt forstaa, det er i og for sig lige beklageligt for vedkommende Person. Men saaledes som Udtalelsen blev fremført, giver den nærmest Indtryk af, at Statsministeren betragter det som Hip som Hap, om det er Skomagere eller Skræddere, der faar for lidt for deres Varer, eller det er Landbrugere, og en saadan Opfattelse maa jeg rigtignok protestere imod. For Landets Økonomi maa der dog være en himmelvid Forskel paa, om det er Skomagere og Skræddere, der faar for lidt for deres Varer, eller det er Landbruget, der ikke er rentabelt. Der maa dog være uhyre Forskel paa dette, og derfor maa jeg i høj Grad beklage, at Statsministeren kan komme med en saadan Udtalelse, for den bærer Vidne om, at Statsministeren ingen Forstaaelse har af de økonomiske Forhold og af den Betydning, Landbrugets Økonomi i det hele taget har for vort Lands Økonomi.

Der er fra Regeringspartiernes Side, og saa fra Ministrene, faldet Udtalelser om det mærkelige i, at nu, naar Vanskelighederne kommer, melder man sig straks hos Regeringen og kræver Støtte, at Landbrugere, der ellers har hævdet de frie Kræfters Spil, straks, naar Vanskelighederne møder, melder sig hos Staten om Hjælp. Deroverfor maa jeg gøre opmærksom paa, at Landbrugere aldeles ikke har meldt sig hos Staten om Støtte. Landbruget har meldt sig med Kravet om en retfærdig Behandling, Landbruget har meldt sig med Kravet om, at Statsudgifterne, de offentlige Udgifter, maatte blive nedsat, saaledes at vi faar afpasset